రంగుటద్దాలు

శ్రీ 'వాచస్పతి'

డియర్ పద్మా!

నీకు ఉత్తరం వ్రాసి యిప్పటికి సరిగ్గా సంవత్సరం పైగా అయిందనుకుంటాను. నీ పెళ్ళికి రమ్మని రాశావు. రాలేనంటూ వుత్తరం రాశాను కదూ? తర్వాత ఎన్నోసార్లు నీకు వుత్తరం వ్రాయాలనుకున్నాను. కానీ రాయడం పడలేదు. పద్మా! నీకు గుర్తుందో లేదో మన పరిచయమైన తొలి రోజుల్లో "నీ కళ్ళెప్పుడూ కలలు గంటూ ఎక్కడికో తేలిపోతుంటాయి రుక్కూ!" అన్నావు. గుర్తుందా? ఆ రోజు నేనిచ్చిన జవాబేమిటి? 'నా ఆశల విమానాల్లో - నా ఆశయ సౌధాల్లోకి తేలిపోతుంటాయి!' అన్నాను. కదూ? ఈరోజు నా ఆశల విమానాలను తుపాకుల్తో నిర్దయగా కాల్చేశారు. నా ఆశయ సౌధాలు నాఅందుబాటులో లేవు. ఈరోజు నాకళ్ళల్లో నీవు చూసిన కలలు లేవు పద్మా? బహుశః ఈ రోజు నన్ను చూసినా నువ్వు గుర్తుపట్టలేవేమో! ప్రపంచంలోని నిరాశా-నిలం నన్ను దహించి వేస్తుంది. నా ఎమ్. ఎ, ఎయ్ ఇడి డిగ్రీ మాటమాటికీ గుర్తుకొచ్చి నన్ను వెక్కిరిస్తుంది. ఈ విశాలప్రపంచంలో ఎంత వెతికి చూసినా నన్ను సానుభూతితో అర్థం చేసుకోగల స్నేహితురాలవు నువ్వొక్కదానివే కనిపిస్తున్నావు. శుక్రవారం మెయిల్లో వస్తున్నాను. స్టేషను కొస్తావుగదూ?

నీ

'రుక్కు'

ఉత్తరం మడిచి టేబిలుమీద పెట్టి బరువుగా నిట్టూర్చాను. నాకు తెలియకుండానే కళ్ళు చెమర్చాయి. రుక్కు సుందర విగ్రహం, కలలు గనే కళ్ళు కళ్ళముందు మెదిలాయి. "ఎక్కణ్ణుంచి వుత్తరం?" అప్పుడే హాల్లోకొచ్చిన అక్కయ్య అడిగింది.

"రుక్మిణి దగ్గరినుంచి"

"ఏ రుక్మిణి? నీ రుక్కా?" అక్కయ్య కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి.

"ఊఁ......"

"ఏమిటి విశేషాలు?"

నా కెదురు కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగింది అక్కయ్య.

"చెప్పను! నా చేతకాదు! చదువుకో"

అక్కయ్య ఓ నిముషంలో జాబు చదివి టేబిలు మీద పడేస్తూ సన్నగా నవ్వింది.

"ఎందుకూ?" కనుబొమలు మడిచి అక్కయ్య కేసి చూస్తూ విసుగ్గా అన్నాను.

"యీ మధ్య చదువుకున్న వాళ్లకంతా యిదో జబ్బు పట్టుకుంటుంది.! దీనికి మరో మందు లేదు. త్వరగా పెళ్ళి చేసుకోడమే!" క్రీగంట నావైపు చూస్తూ అంది అక్కయ్య.

"రమా!" బాధగా అన్నాను.

"ఏమిటో కానీండి!" రమ పెద్దగా నవ్వింది.

"రుక్మిణిని తప్పుగా అర్థంచేసుకొన్నావు."

"బి. ఎ లో నా మెయినేమిటో తెలుసా?" మోచేతుల్లో గడ్డం పెట్టుకుని నాకేసి చురుగ్గా చూస్తూ అంది రమ.

నేను నవ్వాను.

"నువ్వు నవ్వినా నాకేం చిన్నతనంలేదు. ఇంతెందుకు రేపుసాయంత్రానికల్లా రుక్మిణివస్తుంది. రుక్మిణి నోటిగుండానే చెప్పిస్తాను!"

బల్ల గుద్ది అంది అక్కయ్య.

"ఏమని?"

యిదంతా భగ్నప్రేమ తాలూకు నిరాశని!"

అంతబాధలోను నాకు నవ్వొచ్చింది.

"సరే! అలాగే చెప్పిస్తువుగాన్లే!"

"మీ శ్రీవారుగాబోలు పిలుస్తున్నట్లుంది!"

ఉత్తరంతీసి డ్రాయర్లో పెట్టి మేడమీద కెళ్లాను.

2

ప్లాట్‌ఫామ్ టిక్కట్టుకొని లోపలికెళ్ళగానే ట్రెయిను అరగంట లేటని అనుకుంటున్నారు ప్రయా

ణికులు. ఏమీతోచక యింగ్లీషు పత్రికొకటి కొని తిరగెయ్యసాగాను. రుక్మిణి కథొకటుంది. చదువుకొనే రోజుల్లో రుక్మిణి కథలు రాస్తుండేది. తెలుగులోకన్నా యింగ్లీషులో వ్రాసేందుకు రుక్మిణి ఎక్కువ యిష్టపడేది. రెండు మూడు యింగ్లీషు కథలు అచ్చయ్యాయి. అయితే ఆకథల్లో రుక్మిణికలలే ఎక్కువగా కనిపిస్తుండేవి. పుస్తకం తీసుకుని లేడీస్ వెయిటింగ్ రూంలోకి వెళ్లి కథ చదవడం పూర్తిచేశాను. నన్నెక్కువ ఆశ్చర్యపరిచింది ఆరోజు రుక్మిణికన్న కలలు. ఆశయాలు, అనన్యమైన రుక్మిణి ఆశావాదము యీ కథలో కూడా కనిపించడమే!

ప్రపంచంలోని నిరాశంతా తనకు దహించి వేస్తుందన్న రుక్మిణేనా యిది రాసింది?

పోటిలేని తన ఆశావాదంతో నూతనోత్సాహాన్నిస్తున్న రుక్మిణి నిరాశా నిస్పృహల్లో మలమల మాడిపోవలసిందేనా? ఎందుకు రుక్మిణి ఇలాగ మారింది? అక్కయ్యన్నట్లు భగ్న ప్రేమ కాదుగదా? గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. దూరంలో ఎక్కడో రైలు కూత కూసింది.

పుస్తకం చేత్తో పట్టుకుని ప్లాట్‌ఫామ్‌మీద కొచ్చాను.

రెండు నిముషాల్లో రైలువచ్చి ప్లాట్‌ఫామ్‌మీద ఆగింది.

నా కళ్ళు ఆత్రంగా రుక్మిణికోసం వెతికాయి.

“పద్మా!”

ముందుకు చూశాను. సెకండ్‌క్లాస్ కంపార్ట్‌మెంటు దిగి సూట్ కేసుతో నిలుచున్నది రుక్మిణి. సంతోషంతో రుక్మిణి వైపుగా నడిచాను. ఎంత మార్పు! అద్దాలేసుకోవడంవల్ల మనిషి పూర్తిగా మారినట్లు కనిపించింది నాకు.

“చాలా మారిపోయావు రుక్కూ!”

రుక్మిణి చేతిని నా చేతిలోకి ఆప్యాయంగా తీసుకుంటూ అన్నాను.

“నీకన్నానా?”

“నే మారానా? కాస్త లావెక్కాననుకో!”

నేనూ కాస్త చిక్కాననుకో!”

యిద్దరం నవ్వాము.

“ఏమిటి విశేషాలు? ఆ వుత్తరమేమిటి? హడలి పోయాను సుమా?”

రుక్మిణి ఓ క్షణం నాకేసి చూసి చూపు ఇంకొకవైపు తిప్పుకుంది.

రుక్మిణి చెప్పింది నిజం! కలల్లో తేలిపోతున్న ఆ కళ్ళు ఇప్పుడు బాధతో బరువుతో వాలిపోతున్నాయి. పచ్చని ఒంటిరంగు కాస్త నలుపు తిరిగింది. నల్లని జుట్టులో అక్కడొకటి అక్కడొకటి తెల్లని వెంట్రుక కనిపిస్తుంది.

“ఏమిటలా చూస్తావ్? మింగేస్తావా?” నేను నవ్వి బయటకు దారితీశాను. వాకిట్లోనే చిరునవ్వుతో స్వాగతం చెప్పింది అక్కయ్య.

“చాలా షూ రావు సుమా!”

కాఫీ కప్పులు టేబిలుమీద పెడ్తూ అంది అక్కయ్య.

“మార్పు సహజమే గదండీ!”

హేలగా నవ్వి అంది రుక్మిణి.

రుక్మిణి కంఠంలోని బాధలసుడులు నా గుండెల్ని బ్రద్దలు చేశాయి.

“ముందు కాఫీ తీసుకో రుక్కూ! తర్వాత మాట్లాడుకోవచ్చు”

కాఫీ కప్పు చేతిలోకి తీసుకుంటూ అన్నాను. అక్కయ్య నే తెచ్చిన పత్రిక తిరిగేస్తూ రుక్మిణిని పరీక్షగా చూసింది. ఆ నఖశిఖ పరీక్షకు రుక్మిణి కాస్త విసుక్కున్నట్లే కనిపించింది.

“రమా! రేపటినించి ఓ అరకప్పు కాఫీలో ఓ అరకప్పు ‘ఆశావాదాన్నీ’ కలిపి యిస్తుండు! లేకుంటె రుక్మిణి యిప్పుడిప్పుడే కోలుకొనేటట్లు కనిపించడంలేదు!” అక్కయ్యదృష్టిని నావైపు తిప్పుకొనేందుగ్గాను అన్నాను,

అక్కయ్య నవ్వి తలూపింది.

“పాపం! ఎన్నాళ్ళకో కలుసుకున్నారు ప్రాణస్నేహితులు! మాట్లాడుకోండి! వంట ఎంతవరకయిందో చూసొస్తా” అంటూ లోపలికెళ్ళింది.

“రుక్కూ!”

“ఊఁ...”

“చూడు. ఎమ్. ఎ. ఎమ్. ఇడి. పూర్తిచేశావు. ప్రిన్సిపాల్‌గా పని చేస్తున్నావు. నలుగురు యీర్ష్య చెందేటటువంటి స్థానంలోయీరోజున్నావు. ప్రపంచంలోని నిరాశంతా నిన్ను దహించి వెయ్యవలసినంత

అవసరమేమొచ్చింది రుక్కూ?" పాలిపోయిన రుక్మిణి ముఖంకేసి చూస్తూ అన్నాను.

"నా నిరాశా నిస్పృహలకు జీవిత వైరాగ్యానికి కారణాలు చెప్పమంటే నా చేతకాదు పద్మా! బహుశః నా చదువే ఇందుకు కారణమేమో!"

కిటికీలోనుండి ఎటో సుదూర లోకాల్లోనికి చూస్తూ అంది రుక్మిణి.

నేను గతుక్కుమన్నాను.

వాకిట్లో బూట్లు చప్పుడయింది.

"మా శ్రీవారు రుక్కూ!"

"నమస్తే!"

"ఈవిడ తెలుసుగా?"

"తెలీక పోవడమేంటి? నీ డియరెస్టు ఫ్రెండ్! రుక్మిణిగారు... కాలేజీలో ప్రిన్సిపాల్ గా పని చేస్తున్నారు. ప్రయాణం కులాసాగా సాగిందాండీ!" నవ్వుతూ రుక్మిణివైపు చూసి అన్నారు.

రుక్మిణి తలూపింది.

సాకు నవ్వొచ్చింది.

"మీ కథలు రెండుమూడు చదివాను. ఇంకాస్త పరిశ్రమ చేస్తే కథారచయితగా బాగా రాణించగలరు."

బూట్లు విప్పుకుంటూ అన్నారాయన.

"శ్రమ పడాలని లేదు." నిరాశాగానం రుక్మిణి కంఠంలోనుండి లీలగా వినిపించింది. ఆయన తలెత్తి ఆశ్చర్యంగా రుక్మిణి ముఖంలోకి చూసి మళ్ళీ బూట్లు విప్పుకోసాగారు.

లోపలికెళ్ళి కాఫీ తెచ్చి టేబిలుమీద పెట్టాను.

కాఫీ త్రాగి బాత్ తీసుకొని ఓ గంటలో వస్తానంటూ బైటకెళ్ళారు.

అక్కయ్యవచ్చి రుక్మిణి కెదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది.

తన అర్థంలేని ప్రశ్నలతో రుక్మిణి మనసును బాధ పెడుతుందేమోనని నా గుండె దడదడలాడుతూంది. "ఏం మాట్లాడాలో- ఎలా మాట్లాడాలో తెలీక కొండల్లోకి వెళ్తున్న సూర్యునివైపుసూస్తూ కిటికీదగ్గరే నిల్చున్నాను.

కానిరాగం తీసుకుంటూ రత్తి లోపలికొచ్చి- ఒళ్ళోఉన్న సన్నజాజిపూలు టేబిలుమీద గుమ్మరించింది.

"ఇంత ఆలస్యమైందేం! యిప్పటిదాకా ఏం చేస్తున్నావ్?" అక్కయ్య గద్దించింది.

"రికార్డులు వేస్తుంటే వింటున్నాను. కొత్త కొత్త పాటలు! మొన్న మనం వెళ్ళలేదమ్మగోరూ!.. కొత్తసినిమా..." రత్తి ఉత్సాహంతో చెప్పుకు పోతూంది.

"చాల్లే! కాఫీగ్లాసులు వేసున్నాయి. వెళ్ళి తోము."

రత్తి తమాషాగా నవ్వుకుంటూ లోపలికి పరిగెత్తింది.

"రత్తిని చూస్తుంటే నాకు అసూయ కలుగుతూంది. ఎంత సంతోషంగాఉంది!"

బరువుగా నిట్టూర్చి అంది రుక్మిణి.

"నిన్నుమటుకు అంత సంతోషంగా ఎవరుండ వద్దన్నారు?"

అక్కయ్య నవ్వుతూ అంది.

"ఎలావుండను? తెచ్చి పెట్టుకున్న సంతోషం ఎంతసేపుంటుంది?"

నేను మెల్లిగావెళ్ళి రుక్మిణిప్రక్కగా కూర్చున్నాను. అక్కయ్య దారంతెచ్చి పూలు అల్లుతూంది. రుక్మిణి ఫ్లవర్ వాజ్ వేపు పరిక్షగా చూస్తూంది.

"పిచ్చిపిచ్చి ఊహాల్తో మనసు పాడుచేసుకోకు రుక్కూ!" రుక్మిణి చెయ్యి నాచేతిలోకి తీసుకొని ప్రార్థనాపూర్వకంగా అన్నాను.

రుక్మిణి అదో రకంగా నవ్వింది.

అక్కయ్య పూలు కట్టడం ఆపి రుక్మిణికేసి చూస్తూ—

"రుక్మిణీ! నేనొకమాట చెప్తాను. వినుకోవు గదూ?" అంది.

"అనుకోనేకేముంది? చెప్పండి!"

"నీకు చెప్పేపాటిదాన్ని నేను కానుకో! నాకు పద్మ ఎలాంటిదో నువ్వూ అలాంటిదానివే రుక్మిణీ! అందుకే చెప్పాల్సొస్తుంది. చూడు మనం చూసే సినిమాల్లాగ-చదివే నవల్లాగ-లేక నువ్వురాసే కథల్లాగ నిత్యజీవితం వుండదు రుక్మిణీ!"

రుక్మిణి ఔనన్నట్లు తలూపింది.

"ప్రతివ్యక్తికి కొన్ని ఆదర్శాలుంటాయి. కాదనను. అయితే ఎల్లకాలం నీ ఆశయ సౌధాల్లో కలలుగంటూ గడపలేవు.

దురదృష్టవశాత్తూ భూమ్మీద నడవాలిసి వస్తుంది. నీ ఊహాలోకానికి-ఈ లోకానికి మధ్యనున్న అఘాతం లాంటి భేదం నగ్నంగా కళ్ళముందు కనబడగానే గిజగిజ లాడతావు. ప్రత్యేకంగా కవితాహృదయం కల్గిన నీ బాధ వర్ణనాతీతం! నువ్వెంత బాధపడుతున్నావో నాకు తెలుసు రుక్మిణీ!"

అక్కయ్య ఆగి రుక్మిణి ముఖవైఖరిని గమనించసాగింది. తలవంచుకుని పొడవాటి వ్రేళ్ళతో టేబిలుమీద పిచ్చిగీతలు గీస్తున్న రుక్మిణి అక్కయ్య మాట్లాడ్డం ఆపగానే తలెత్తిచూసి-

"ఊ...కానీండి!" అని మళ్ళీ తన పనిలో మునిగిపోయింది. అక్కయ్య నా వైపు చూసింది పూర్తిచెయ్యనా అన్నట్లుగా. నేను అంగీకార సూచనగా తలూపాను.

"ఇంట్లో ఎలుకలున్నాయని యింటికి నిప్పు పెట్టుకుంటామా రుక్మిణీ! నీ ఆదర్శ పూరితమైన ఊహాలోకానికీ జీవితానికి పోలికేలేదని జీవించడమే మానుకోవడం అవివేకంకాదూ? నువ్వు కన్నకలలు కరిగిపోయి వుండవచ్చు. నీ ఆశయసౌధాలు కూలిపోయి ఉండవచ్చు. మళ్ళీ వినూత్న ఆశయ సౌధాలు కట్టుకో..."

"నాలో యింక శక్తిలేదు" తలొంచుకునే గొణిగింది రుక్మిణి.

"రుక్కూ! ఏం మాటలవి" నెమ్మదిగా మందలించాను.

"అవును పద్మా! ఈ రోజు నేను బ్రతుకుతున్నానంటే అది అమ్మకోసమే! జీవితంమీద మోజు ఏరోజో తీరిపోయింది" బాధగా అంది రుక్మిణి.

"నీ ఆశలకు, ఆశయాలకు అనుగుణంగా జీవితాన్ని మార్చుకోనేందుకు ప్రయత్నించాలిగానీ."

"అదీ అయింది" నిట్టూర్చి అంది రుక్మిణి.

"రోడ్డంతా గతుకులమయమని ప్రయాణం మానుకుంటామా? ఎన్నో కష్టనష్టాల కోర్చి ప్రయాణం సాగిస్తేనే ఊరు చేరుకొంటాము. రోడ్డు బాగాలేదని అక్కడే కూర్చోవడం పిరికిపందల లక్షణం. నువ్వు హృదయాన్నిచ్చినా కఠినాత్ముడెవడో నిరాకరించి వుండవచ్చు! అంతేనా?"

"లేదు లేదు. అలాంటి తెలివితక్కువ పని నేను చెయ్యలేదు" విసురుగా తలెత్తి అంది రుక్మిణి.

నేను అక్కయ్యవైపు సగర్వంగా చూశాను. తొందరెందుకూ కాసేపు ఆగు అన్నట్లు చూసింది అక్కయ్య.

"బహుశః నువ్వు ఊహించుకొన్న నీ కథానాయకుడు ఈ లోకంలో లేకపోవచ్చు......"

"అంటే?" రుక్మిణిగొంతు తీవ్రంగా వుంది.

నేను కంగారుగా అక్కయ్య ముఖంలోకి చూశాను.

"అంటే ఏంలేదు. సద్గుణసంపన్నుడు కవి, చిత్రకారుడు, గాయకుడు, యింకా యింకా...అంటే మానవలక్షణాలు లేకుండా ఏ దేవతావరప్రసాదమో అయినట్టి వాడు తరచుగా మనకు కనిపించడు"

"ఊ......అయితే?"

రుక్మిణి పిచ్చిగీతలు గియ్యడం మానేసి అక్కయ్యకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"అంటే నీకథల్లోలాంటి కథానాయకుడు కనిపించక, కనిపించినా అందుబాటులో లేక......"

"పొరపడ్డారని చెప్పేందుకు విచారిస్తున్నాను"

రుక్మిణిగొంతులో కాఠిన్యం కదలాడింది.

"కాదు రుక్కూ! నువ్వు కలలుగన్నంతటి మంచితనం ఈ లోకంలో లేకపోవచ్చు. అలాగని జీవన కుసుమాన్ని చేజేతులా నలిపేసుకుంటారా? చదువుకొనే రోజుల్లో అబ్బ! ఎంత చురుగ్గా చలాకీగా తిరుగుతుండేదానివి! అప్పుడు జీవన ప్రవాహమే నీరూపంలో సాక్షాత్కరించిందేమో ననుకునేదాన్ని!"

బాధగా అన్నాను.

"ఆరోజులు వేరు పద్మా! నా ఆశయాల కోసమే బ్రతుకుతుండేదాన్ని. పెద్దపెద్ద చదువులు చదివి డిగ్రీలు తీసుకోవాలనీ, లోకాన్నంతా మరమ్మత్తు చేయాలనీ, ఏమో ఏమో అయిపోవాలని -ఏవిటో పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు...... నా ఆలోచనలకు నాకే నవ్వొచ్చేది...స్వచ్ఛమైన ఆనందాన్ని ఇవ్వలేని ఈ డిగ్రీలు ఎందుకు పద్మా? చెప్తే నమ్మవుగానీ—ఈ రోజు నేను బాధపడేది విచారించేది ఒకే ఒక విషయానికి! ఎందుకు చదువుకున్నానా అని! ఒక్కో డిగ్రి ఎక్కేకొద్దీ అర్థంగాని మనుషులతో, తీరని సమస్యలతో, అందుకోలేని ఆదర్శాలతో జీవితం దుస్తరమై పోతుంది. నేనూ రత్తి

లాగ వుంటే!...అబ్బ!...ఎందుకు పుట్టాం? మన జీవనగమ్యమేమిటి? మృత్యువెందుకొస్తుంది? విరుద్ధమైన జీవనగమ్యాలను ఏర్పరచడంలో భగవంతుని ఉద్దేశ్యమేంటి? అసలు భగవంతుడున్నాడా? వుంటే ఎక్కడుంటాడు? ఎలా వుంటాడు? మన క్కనిపిస్తాడా? ఇలా మనల్ని కీలుబొమ్మల్ని చేసి ఆడించడంలో అతని కానందం కల్గుతుందా?—ఇలాంటి అర్థంలేని ప్రశ్నలు రత్తి నేరోజన్నా బాధిస్తాయా పద్మా?"

రుక్మిణి సజలనయనాలు బాధతో గిలగిల లాడుతున్నాయి.

"రత్తినే కాదు రుక్మిణీ! అలాంటి అర్థంలేని ప్రశ్నలు నన్నుగూడా బాధించవు. ఇంకా చెప్పాలంటే పద్మను గూడా బాధించవేమో! జీవన ప్రవాహంలో మునిగితేలే మాకు అలాంటి అర్థంలేని వ్యర్థ ప్రశ్నలను, సమస్యలను గురించి ఆలోచించేటందుకు సమయమేదీ? నా నలుగురి పిల్లల్ని గురించి ఆలోచించనే నాకు సరిగ్గా సమయంలేదు" సన్నగా నవ్వుతూ అంది అక్కయ్య. అక్కయ్య వ్రేళ్ళు చకచకా పూలదండ అల్లేస్తున్నాయి.

రుక్మిణి కిటికీలోనుండి దూరంగావున్న కొండల వైపు చూస్తూంది. బహుశః అక్కయ్య చెప్పిన మాటల్లోని సత్యాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూందేమో. అదే మంచి తరుణమని నేను గొంతు సవరించుకొన్నాను.

"అవును రుక్కూ! అక్కయ్య చెప్పింది ఒక విధంగా నిజమే ననిపిస్తుంది. ఏదో ఒక లక్ష్యాన్ని పెట్టుకో! అప్పుడు జీవితంలో ఇంత నిరాశ వుండదు. ఆ గమ్యాన్ని చేరుకొనే పోరాటంలో నిరాశా నిస్పృహలకంతగా తావుండదేమో."

రుక్మిణి నావైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"పెద్దదాన్ని చిన్నదాన్ని చెబుతాను. నా మాటవిని పెళ్ళి చేసుకో! అప్పుడు భర్త, బిడ్డలు, సంసారం, అన్న తాపత్రయం ఏర్పడుతుంది. ఇలాంటి పిచ్చి ఆలోచనలకు నీకు తీరికేవుండదు."

అక్కయ్య రుక్మిణి ముఖంలోకి చూస్తూ అంది.

"నన్ను మీరెవ్వరూ అర్థంచేసుకోలేరు" గద్గద కంఠంతో అంది రుక్మిణి.

"పోనీ రుక్కూ! గొప్ప రచయిత్రివి కావాలని నీ లక్ష్యంగా ఎందుకు పెట్టుకోరాదు?"

"రచయిత్రినా? ఎందుకు? దానివల్ల లాభమేమిటి?"

దానికేం జవాబు చెప్పను? ఓ నిముషంసేపు నాలుగ్గోడల వంకా చూశాను జవాబు తోచక!

"ఎందుకేమిటి? అందరు ఎందుకు రాస్తారు?" జవాబు చెప్పడం చేతగాక ఎదురు ప్రశ్న వేశాను.

"అందరి సంగతి అటుంచు - నా రచనలవల్ల వీళ్లేమన్నా మార్తారా? ఎందుకు లేని పోని ప్రయాస పద్మా?"

"అదే వద్దన్నది. మారరని ఎందుకనుకోవాలి? పోనీ వాళ్లు మారకున్నా తాత్కాలికంగానన్నా ఆనందాన్నిస్తున్నావుకదా" చిరుకోపంతో అంది అక్కయ్య.

"అర్థం పర్థంలేని ఆ క్షణికానందాన్ని ఇచ్చేందుకు నా జీవితాన్ని బలిగా ఇవ్వాలా? ఇంతకుముందంటే లేని వుత్సాహాన్ని తెచ్చుకుని ఏవో పిచ్చి గీతలు గీలుకుతుండేదాన్ని. ఇంక రాయదలచుకోలేదు" మోచేతుల్లో తలను దాచుకుని బాధగా అంది రుక్మిణి.

"పోనీ అర్థం కలదాన్ని - నీ కానందాన్నిచ్చే మరో లక్ష్యాన్ని ఎన్నుకో రుక్కూ!" ఆశగా రుక్మిణి కన్నుల్లోకి చూస్తూ అన్నాను.

"ఏముందీ? అంతా మిథ్య! దేనికోసం ఇంక నేను ప్రాకులాడలేను పద్మా!" చీకటి తెరలు క్రమ్ముకొంటున్నాయి. నేను లేచి లైటు వేశాను.

అక్కయ్య జాజిదండ కట్టడం పూర్తి చేసి మూడు మాలలుగా చేసి నాకొకటీ రుక్మిణికొకటీ ఇచ్చి తనొకటి తీసుకుంది.

రత్తి అంట్లు తోమడం పూర్తిచేసి కూనిరాగం తీసుకుంటూ హాల్లోకొచ్చింది.

"వెళ్తా నమ్మగోరూ!" అంది మా ముగ్గురి వైపు చూస్తూ.

"రత్తీ! ఇలా రా!" రుక్మిణి పిల్చింది.

రత్తి టేబిలు దగ్గరగా వచ్చింది.

"ఈ పూలు పెట్టుకో."

"నేనిస్తా నువ్వు పెట్టుకో రుక్మిణీ!" అంది అక్కయ్య.

"కాదు. ఇవి రత్తి తల్లో వుంటే, రత్తి లాగ కిలకిల నవ్వుతాయి. పెట్టుకో రత్తీ!"

రత్తి నా వైపు చూసింది.

"తీసుకో" నవ్వుతూ అన్నాను.

రత్తి పూలు తీసుకుని ఛంగున లేడి పిల్లలా పారిపోయింది!

రుక్మిణి కన్నార్పకుండా రత్తిపోయినవైపే చూస్తూంది.

"సంతోషంగా వుండాలన్నా పెట్టిపుట్టాలి పద్మా! కాదంటావా?" సాలోచనగా అంది రుక్మిణి.

నే తలూపకుండా వుండలేకపోయాను.

3

ఓ వారం రోజులు గడిచిపోయాయి. అక్కయ్య ఎనలేని వుత్సాహంగానీ, నా నిరంతర బోధనలు గానీ రుక్మిణిని పిసమంతయినా మార్చలేకపోయాయి. రుక్మిణి పరధ్యానాన్ని మరోవిధంగా భావించి వారప్పుడప్పుడూ తమాషాగా ఏమన్నా అన్నా, రుక్మిణి ఏం పట్టించుకునేది గాదు. సన్నగా నవ్వి ఎటో చూస్తూ వుండిపోయేది. రుక్మిణి యింక మారదేమోనన్న ఆలోచన కలగగానే—నిలువెల్లా కంపించిపోయేదాన్ని.

ఓరోజు మధ్యాహ్నం కాఫీ తీసుకోనే సమయంలో రుక్మిణికి టెలిగ్రామొచ్చింది.

"మదర్ సీరియస్! స్టార్ట్ యిమీడియేట్ లీ" అని వుంది.

"వెళ్ళాలి" కన్నీటి పొరగుండా నావైపు చూసి అంది.

"ఇప్పు డెలా వెళ్తావ్? ఏ బండీ లేదే" ఆత్రంగా అన్నాను.

"వేకువన నాలుగ్గంటలకో బండి వుంది. దాని కెళ్ళాల్సిందే" అంది అక్కయ్య.

"బయల్దేరేటప్పుడు అమ్మకేమన్నా జబ్బుగా వుందా?"

"లేదు. అప్పుడప్పుడూ గుండెనొప్పి అంటుంది"

గదిలోకివెళ్ళి తన బట్టలన్నీ సర్దుకునిబయల్దేరింది.

"రుక్కూ! ఏమిటది? ఇప్పుడెలా వెళ్తావ్? ఏ బండీ లేదు" వచ్చే ఏడ్పును మింగి అన్నాను.

"అలాగా" రుక్మిణిచూపులుపిచ్చిగా వున్నాయి.

అక్కయ్య చిత్రంగా నాకేసి కళ్ళల్లోకిచూసింది.

"ఉదయం ఇద్దరం వెళ్దాం. నేనూ వస్తాగా" అతి కష్టంమీద రుక్మిణి నెలాగో ఆప గలిగాను.

ఏ అపరరాత్రో, సూట్ కేసు చేతబట్టుకొని వెళ్తుందేమోనని ఆ రాత్రంతా రుక్మిణికి కాపలా కాశాను. ఎంతసేపు బ్రతిమాలినా పండుకోలేదు. ఆకాశంలోని నక్షత్రాలవంక చూస్తూ కిటికీదగ్గర నిల్చుంది.

ఆ రాత్రంతా ఇద్దరం జాగరం చేశాం. అక్కయ్య వద్దనడంచేత నేను రుక్మిణితో వెళ్ళలేకపోయాను.

రావడం లేదేమని రుక్మిణి అడగనూ లేదు.

ఇద్దరం కలిసి స్టేషను కెళ్ళాము.

"వెళ్ళగానే అమ్మ కెలా వుండేది జాబురాయి" అన్నాను. రైలుకూతలో రుక్మిణి జవాబు వినిపించలేదు.

రుక్మిణిని తీసుకొని రైలు మెల్లిగా కదిలిపోయింది.

4

రుక్మిణి వెళ్ళి నెలరోజు లయిపోయింది. ప్రతిరోజూ రుక్మిణి దగ్గర్నించి జాబుకోసం ఎదురు చూడ్డమే! జాబు వ్రాసేవిషయంలో రుక్మిణి ఎంత సోమరో తెలిసినా జాబుకోసం ఎదురు చూడకుండా వుండలేకపోయాను. పోస్టుమన్ వుత్తరం లేదని చెప్తే అతనిమీద కలిగే కోపం అంతా యింతా కాదు! ఓ అరగంటసేపు కుర్చీలో కూర్చుని ఆ కోపాన్నంతా మెల్లిగా రుక్మిణిమీదకు మళ్ళించేదాన్ని! నేను చిరాగ్గా వుండడంచూసి అక్కయ్య నవ్వుకునేది. ఇక రుక్మిణి దగ్గరనుండి వుత్తరంరాదని ఆశ నిరాశ చేసుకొన్నాను. తర్వాత పదిరోజులకు ఓ రోజు నే నతన్ని అడక్కపోయినా పోస్టుమన్ వుత్తరంతెచ్చి నా చేతిలో పెట్టాడు. కవరుచింపి ఆత్రంగా జాబు చదివాను.

డియర్ పద్మా!

రాత్రి ఆకాశంలోని చుక్కల్ని లెక్క పెడుతుంటే ఎందుకనో చటుక్కున నువ్వు గుర్తొచ్చావు. ఉదయాన్నే ఈ జాబు రాస్తున్నాను. అమ్మ ఈ లోకాన్ని విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయింది పద్మా! కాగితం పువ్వులాంటి ఈ జీవితం నన్నాకర్షించలేకపోయింది. ఈ రోజు నేను బుద్ధగయలో వున్నానంటే నువ్వు ఆశ్చర్య పడవనుకుంటా పద్మా! జీవితంలో ప్రశాంతత

అంటే ఏమిటో నాకీ రోజు తెలుస్తూంది. నీ అనురాగాన్ని ఆప్యాయతని ఏ రోజూ మర్చిపోలేను. సెలవు.

నీ
'రుక్కు'

చదివింది అర్థంకాక మళ్ళీ మళ్ళీ చదువుకున్నాను. నాకు తెలియకుండానే కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. పెరట్లో మల్లెమొగ్గలు కోస్తున్న అక్కయ్య దగ్గరకు పరిగెత్తాను.

"ఏమిటి పద్మా?"

"రుక్కు బుద్ధగయకు వెళ్ళిపోయిందట!"

"కవర్డ్! నే నేనాడో చెప్పాను. పిరికిపాలు జాస్తని..."

"పాపం! వాళ్ళమ్మ పోయిందట."

"బహుశా రుక్మిణి ఆ సంఘటనకోసమే ఎదురుచూస్తున్నదేమో!"

అదోరకంగా నవ్వింది అక్కయ్య. నాకు అక్కయ్యమీద ఎక్కడలేని అసహ్యం వేసింది.

"రమా! నోటికేమాటొస్తే అది మాట్లాడ్డమేనా?"

"సర్లెండి! ఇంతకూ తమరనేదేమిటి? రుక్మిణి చేసినపని మంచిదంటారా?" ఒక్కో మల్లెమొగ్గే తుంపుతూ మెల్లగా అంది.

అక్కయ్య కంఠంలో వ్యంగ్యం వుట్టిపడుతూంది.

"ఎన్ని జన్మల సంస్కారాల ఫలితమో కాకుంటే అలా ఈ వ్యామోహాలనుండి తప్పించుకొని నువ్వూ, నేనూ పొమ్మంటే పోగలమా?"

నా గుండెల్లో గూడుకట్టుకొన్న ఏహ్యభావం గొంతులోకి ఎగదట్టింది.

"ఛ్ఛ! మరే! ఇంతకూ ఏమంటావ్? నువ్వూ నీ రుక్కుదగ్గరకు వెళ్తానంటావా? పూలుకోయడం ఆపి జవాబుకోసం నా ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూసింది.

"వెళ్ళగలిగే శక్తే నాలోవుంటే అలా అంటావేమిటి? చెప్పానుగా నువ్వూ, నేనూ పోవాలనుకున్నా మనలోని బలహీనతలు అడుగు ముందుకునెయ్యనివ్వవు. వాటిని జయించి పోయే శక్తి మనకులేదు. రుక్మిణిలోని మహత్తర శక్తిని నువ్వు గుర్తించలేక పోయినా నేను గుర్తించగలను రమా! భగవంతుడు నాకా శక్తి ఇచ్చాడు." చివరి వాక్యం నొక్కి నొక్కి పలికాను.

"ఏమిటా మహత్తర శక్తి? పిరికితనానికి మరో పర్యాయపదం! తినవూహా లోకానికి విరుద్ధంగా వుందనేగా—ఈ పరిసరాల్లోనుండి పారిపోవడం. అర్థంపర్థం లేని ఆ అమరత్వానికన్నా అందుకోగల్గిన ఈ మానసత్వం లోనే నాకు మహదానందం లభిస్తుంది. నేను రుక్మిణిలాంటి పిరికిపందను కాదు. వెళ్ళగలిగితే నువ్వు వెళ్ళు" అని పూలసజ్జను వూపుకుంటూ విసురుగా లోపలికి వెళ్ళింది అక్కయ్య.

ఈ ప్రపంచం మా ముగ్గురికి మూడు విధాలుగా కనిపిస్తోంది. తెలుగుపండిట్ అటుండే వారు. జన్మజన్మాలుగా సంపాదించిన సంస్కారమంతా దైవదత్తమయిన ప్రసాదితమైన రంగుటద్దంలాంటిది. దాన్లోనుండి ఏ వస్తువును చూసినా అదే రంగులో కనిపిస్తుందట! అంతేగాబోలు! అక్కయ్యని, రుక్కుని, ప్రక్కప్రక్కన బెట్టి పోల్చుకుంటూ ఓ అరగంట సేపు అలాగే మల్లె పందిరి కింద నిలబడ్డాను! అంతే ఆతర్వాత ప్రవహిస్తున్న జీవనవాహిని ఉధృతంగా నన్ను ముంచెత్తింది!